

LEGIB.
IMPP.

quòd imitari debeant omnes Christiani Principes, sequi etiam ipsorum Iudices, cum causam in iudicio agi contingeret, cui altera ex parte faveant saculi leges, repugnet vero ex altera canon Ecclesiasticus. Habent & sacre religionis Antistites, non unius tantum vel alterius Episcopi, sed Synodi Oecumenice sexcentorum amplius Episcoporum egregium exemplum, non turpiter adulatione molliori, frangique potentia Imperatorum aliorumque Principum, sed adversus eorum leges pro defensione sacrorum canonum acerrimos insurgere vindices.

XXII.

Sexta Sessio, celebrata undecimo Calendas Novembris, per Asclepiadem diaconum Ecclesie Constantinopolitane recitata est Fidei Catholice definitio: quæ quamvis haud hæretica vel erronea esset, tamen quod minus perfecta videretur, nec satis sufficiens ad damnandas hæreses Eutychemis, explosa est in primis ab Apostolica Sedis Legatis, veritaque Actis interferi. Porro eius constituenda architectus compertus est fuisse Anatolius Constantinopolitanus Episcopus, adhuc Dioscori sui, cuius fuerat Apocristarius, non oblitus: quippe qui & hac Sessioe coram adeo numero Patrum conventu, eam effutire sententiam non est veritus, Dioscorum non propter fidem dñatum esse, sed ob excommunicationem in Romanum Pontificem temere promulgatam. Quamobrem Apostolicæ sedis Legati contestati sunt, nisi à cunctis rursum consentiretur Leonis epistolæ, fore ut relictis omnibus inde ipsi recederent, atque Synodum Oecumenicam in Occidente celebrarent. Id ipsum pariter Cognitores Iudices confirmarunt; & quod re verà Dioscorus esset hæreticus Eutychanus, prudenter sunt interlocuti. Eaque re à Patribus una voce approbatâ, conscripta est recta & omnibus numeris absoluta fidei definitio; quâ post trium Oecumenicorum Conciliorum, Nicæni, Constantinopolitani, atque Ephesini, professiones fidei, itemque SS. Leonis & Cyrilli adversus Nestorium & Eutychemem epistolæ confirmatas, quæstionem de Duabus Christi Naturis in Una Persona, sic Patres expresserunt: *Sequentes igitur Sanctos Patres, unum eundemque consiteri Filium, Dominum nostrum IESUM CHRISTUM, constanter omnes docemus, eundem perfectum in Deitate, eundem perfectum in humanitate, Deum verum, & hominem verum, eundem ex animâ rationali & corpore, Consubstantialem Patri secundum divinitatem, consubstantialem nobis secundum humanitatem, per omnia nobis similem absque peccato. Ante secula quidem Patre genitum secundum Deitatem, in novissimis autem diebus eundem propter nos & propter nostram salutem ex MARIA Virgine Dei-Genitricæ secundum humanitatem, unum eundem Christum Filium, Dominum Virgenitum in duabus Naturis inconfusè, immutabiliter, indivisè, inseparabiliter agnoscendum: nusquam sublatâ differentia Naturarum propter unionem, magisque salvâ proprietate utriusque Naturæ in unam Personam atque substantiam concurrentis: Non in duas personas partitum atque divisum, sed unum eundemque Filium Virgenitum Deum Verbum Dominum IESUM CHRISTUM; sicut antè Prophetæ de eo, & ipse nos IESUS CHRISTUS erudit, & Patrum nobis Symbolum tradidit.*

XXIII.

Septimæ Sessio, habitæ octavo Calendas Novembris, nimirum ipsâ die natali eiusdem, in

cuius basilicâ agebatur, gloriosissimæ virginis & martyris Euphemie, atque Callinici martyris; ob diei celebritatem præsto fuit Marcianus Imperator, simulque Pulcheria Augusta, una cum Magistratibus solitis interesse Commis. Vbi postquam idem Imperator peroravit Latine primum (more maiorum, ob Romani Imperij dignitatem, sicut dictum est in Concilio Nicæno) ac subinde Græco sermone, de sua pro fide Catholica & pace Ecclesiæ sollicitudine: postque faustas acclamationes ad eundem Imperatorem & Augustam à Patribus ingeminatas, lecta est definitio Fidei in superiori Sessioe conscripta, eidemque Episcopi omnes subscripsere; & anathema Nestorio, Eutychemi, atque Dioscoro dixere. Ipse autem Imperator pro eiusdem definitionis custodiâ & observatione, vivæ vocis oraculo adversus disputantes vel turbas concitantes pœnas apposuit.

Quod vero apud nonnullos Græcos auctores legitur, quòd cum eandem fidei definitionem hæretici suscipere recusarent, eadem ex partium consensu posita fuerit supra Reliquias sacras martyris Euphemie, & ab eâ divinitus confirmata: quandoquidem id Constantinus Episcopus atque Nicephorus dicunt accidisse tempore ipsius Synodi; iidem ex eius Actis tunc exacte conscriptis refelluntur satis: haud enim res tanta silentio sepulta prorsus relicta esset: lōgeque insuper longius abest, ut Patres in Concilio Oecumenico ex miraculis quæsierint dogmati veritatem, quam ex divinis in primis Scripturis, & antiquis Ecclesiæ Traditionibus, ac demum ex SS. Patrum assertionibus, querere, proponere, & stabilire cōsueverunt. Sed quod Zonaras & Glicas, post Concilium ab Anatolio Episcopo Constantinopolitano id factum tradunt; ipsis haud penitus refragatur; cum alia plura non desint eiusmodi exempla, quibus sæpè à sanctis viris privato divini Spiritus instinctu, altercationes insuperabiles cum hæreticis obstinatissimis semel susceptæ, eiusmodi miraculorum virtute fuere extinctæ, & populi titubantes confirmati.

Ceterum cum post eiusdem fidei Catholice Episcoporum subscriptionem, & imperatoris confirmationem, idem Imperator haberet in animo quædam capitula Christianæ religioni proficua sancire; abstinens tamen ipse, decorum (ut ait Synodum alloquens) esse iudicavit, ea regulariter formari per Synodum, quàm Imperatori lege sanciri. Fuit autem primum capitulū omni acceptione dignissimum, quo ad tollendos pseudomonachos, quorum causâ adeo pestilens hæresis Dei Ecclesiam infestaret, decerni petiit eos in omnibus esse subiectos Episcopis, nec monasteria absque Episcoporum consensu edificare, nec adsciscere adscriptios servos absque domino voluntate, neque immiscere se negotiis Ecclesiasticis vel Reipublicæ, sed intra monasteria vacare ieiuniis & orationibus. Secundum capitulum fuit, ut pariter vereretur, nequis alienum clericum susciperet: idque ad cohibendam inconstantiam clericorum, extra ecclesias suas vagantium. Postremum vero fuit, ut Chalcedonenfis civitas ad honorem S. martyris Euphemie, Metropolis consequeretur nomine tenus dignitatem, absque præiudicio civitatis Nicomedienfis. Quibus omnibus Patres annuerunt: sicque præsentis diei Actio finem accepit.

Ggg

CONCIO
MARCIA-
NI IMP:
AD SYNO-
DUM, LAT:
ET GRÆCE

XXIV.

ASSER-
TUM MI-
RACULUM
DE CON-
FIRMA-
TIONE FI-
DEI.

o Cōst. Episc.
cop. orat. de
Invent. Reliq.
S. Euphem.
ap. Metaphr. 11.
1ul.
p Niseph. li.
15. cap. 5.
q Zonar. 13.
r Glic. An-
nal. par. 3.

XXV.

PETITIO-
NES MAR-
CIANI
IMP. A SY-
NODO.